

денията си. Проф. Михалчев минуваше за прогресивен, но не беше промислен комунист. Правеше земешки, но не беше партиец и не играеше роля в партията.

С инж. Гичев също се познавахме отрано. Ядеше и пиеше много, беше прекалено пълен, не приличаше в това отношение на братя си. Идвах ми е на гости във Варна. Смяташе се за близък и задължен към мене. На него бях възложил строежа на големия склад за тъкани на Картеза в Пловдив.

На светбата у Михалчеви имаше много хора. Като ме видя, инж. Гичев предложи услугите си:

- Ела да те запозная със съветския пълномощен министър.
- Аз вече се познавам.
- Ей, вие, буржоазията - понегува се той, - бързо намирате връзки...
- Няма никакви връзки, стана случайно...

По-късно се видях с Раскольников у дома на Михайл Маджеров. По коледните празници с жена ми бяхме отишли у тях. Най-напред отидох при Михайл Маджеро, когато бях дошел да поздравя. Поприказвахме. Подир известно време от кабинета на проф. Петко Стайнов излезе Фьодор Раскольников. В малко отделение на хола седна при нас. Заговори ми:

- Вие, г-н Палезеев не сте така популярен, както Вашата жена...
- Моята жена - подех аз, - стана популярна, защото се занимава с благотворителност - тя е председател на управителния съвет на детските ясли "Евдокия", участва в ръководството на Съюза за закрила на децата. Отвсякъде я търсят. Немира време да се занимава с благотворителност. По тази линия тя е популярна.